

Ο ΝΟΥΜΑΣ, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κίσκεια τῶν πλα-
τειῶν Σινταίγματος, Ὁμοιοίας, Ὑ-
πουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τρο-
χιοδρόμων (Ὁφθαλματρείων, Σταθ-
μοῦ Ὑπογείου σιδηροδρόμου (Ὁμιό-
νοια).

Ὁ ΝΟΥΜΑΣ δέχεται ἀπὸ τίς ἐπαρ-
χίες καὶ τριμίνους συνδρομητές, μὲ δύο
δραχμῆς προσληρωτέες τὴν τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΛΕΓΟΥΝ

πὼς εἶναι καταδικαστικὴ ἡ ἀπόφασι τοῦ ἀνα-
κριτικοῦ συμβουλίου γιὰ τὸν ἀνθυπολοχαγὸ
κ. Πάγκαλο.

Αὐτὰ τὰ λόγια ἐδημοσιεύθησαν στὴν «Ε-
στία» ἀπὸ τὴν ἑτεῆρα τὸ βράδυ, κι' ὅμως τὰ
λόγια αὐτὰ τὰ ὁποῖα μιλοῦσαν γιὰ διάδοσι κι'
ὄχι γιὰ πρᾶγμα βέβαιο, πόσες σκέψεις ἀπελ-
πιστικῆς δὲν ἐγέννησαν σ' ἐκείνους ποῦ
παρακολούθησαν τὴν τραγωδία αὐτὴ τῆ προ-
τάκουστη, τὸ βδελυρὸ αὐτὸ καὶ ἀποτρόπαιον
κοινωνικὸν σκάνδαλον ποῦ τὸ ἐχρησιμοποίη-
σαν μιὰ ὀλόκληρη ἐβδομάδα ὡς τερπνὸν καὶ
πενταρολογικὸν ἀνάγνωσμα οἱ ἐφημερίδες.

Κανένας δὲν ἐσκέφθηκε πὼς αὐτὰ τὰ ελό-
για εἴμπορεῖ τὴν ἄλλη μέρα ναποδειχθοῦν ψεύ-
τικα καὶ ναθωθῆ ὁ δυστυχισμένος ὁ αξιωμα-
τικός. Ποῦ νὰ σκεφθῆς τέτοια πρᾶγματα σὲ
τέτοιες ὥρες! Μὰ ὑπάρχει μιὰ ἐπίσημη ἰατρο-
δικαστικὴ ἔκθεσι ποῦ ἀποδεικνύει βδελυρὰ
συκοφαντῖα τὴν καταγγελία τῆς αἰμομιξίας

καὶ νὰ καταδικασθῆ ὁ ἄνθρωπος; Θέλετε
ἄλλο φοβερότερο δράμα ἀπ' αὐτό;

Ἦμπορεῖ, θὰ πῆτε, τὸ ανακριτικὸ Συμβού-
λιο νὰ βρῆκε ἄλλα στοιχεῖα κατηγορίας καὶ
νὰ τὸν καταδικάσει. Πιθανόν. Ἦμπορεῖ νάναί
κ' ἔτσι τὸ πρᾶγμα. Ποιὸς ὅμως θὰ κατορθώσῃ
νὰ βγάλῃ τὴν ιδέα ἀπὸ τὸν κόσμον—μιὰ ιδέα
ποῦ τὴν ἐκαλλιέργησαν τόσον θυμιάσια, μὲ
τίς λεπτομερέστερες ἀφηγήσεις τους οἱ ἐφη-
μερίδες.—ὅτι δὲν καταδικάσθηκε γιὰτὶ ἀπο-
δειχτικῆ ἀληθινῆ ἢ καταγγελία καὶ ψεύτικη
ἢ ἔκθεσι τῶν ἰατρῶν;

Νὰ σὰς ποῦμε τὴν ἀλήθεια, καμμιά διά-
θεσι δὲν ἔχουμε νὰ ἐπιμεινόμεν στὴν ὑπόθεσι
αὐτῆ. Φρίκη μᾶς πᾶνει καὶ μόνο νὰ τὴν συλ-
λογοῦμαστε. Μιὰ σύστασι μικρὴ θὰ κάνουμε
μ' ὅλον τὸν απαιτούμενο σεβασμὸ, στοὺς δια-
πρεπεῖς τοῦ καθημερινοῦ τύπου: Νὰ πᾶν
νὰ κατατομιῶνε ὑπολήψεις καὶ νὰ συντρι-
βουνε οἰκογένειες πρὸς αὔξησι τῆς κυκλο-
φορίας τους, καὶ νὰ περιορισθοῦν στὴν Πά-
πισσα Ἰωάννα, στὰ κακουργήματα τῆς Ἰγ-
γέλως καὶ σὲ τόσα ἄλλα παρόμοια καὶ πεν-
ταρολογικώτατα ἀναγνώσματα, μὲ τὰ ὁποῖα
φωτίζουν καὶ διασκεδάζουν τοὺς ἀναγνώ-
στῆς τους.

ΠΑΝΕ

πὰ οἱ κοκταρίες καὶ τὰ γλοτσοκίσματα καὶ τὰ
διφορούμενα λογίγια! Πᾶν' πᾶν' καὶ πίσω δὲν γυρ-
νᾶν, κ' ἔθ' ὁδοῦ!

Ὁ κ. Ράλλης, ποῦ ἂν ἔχη κανένα προσόν—
ἐξόν ἀπὸ τοὺς θυμούς!—αὐτὸ εἶναι ἡ εὐκρίνεια,
δὲν μποροῦσε νὰ παύσῃ εἰς αἰῶνα τὸν ἄπαντα τὸ
κλωτσοκούφι κ' ἔδωκε πᾶ μιά καὶ κελὴ στὴν κ.
Δελγηγιάννη νὰ νοιώσῃ πὼς δὲ θέλει νάναί «Πρωθυ-
πουργὸς ὑπὸ κηδεμονίαν».

Πιθανόν νὰ τὸν ποῦν «ἀγνώμονα» γι' αὐτὸ ποῦ
κάνει, οἱ στενοκέφαλοι. Μὰ τί ἔχη νὰ κἀνῃ ἡ ἀγνω-
μοσύνη ἐδῶ: Τὸν ἀφῆσε νὰ γίνῃ Πρωθυπουργὸς
ὄχι γιὰτὶ τῷθελε, ἀλλὰ γιὰτὶ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ
ὁ ἴδιος. Αὐτὸ εἶναι ὄλο.

Τί σκούζει καὶ χαλᾶει ἰσώρα τὸ σηκῶτι τοῦ ὁ
σεβαστὸς Ἠγέτης, φωνάζοντας γιὰ εὐθύτητα, γιὰ
ιδιοτελεῖα καὶ γιὰ γιὰ χίλια δύο ἄλλα μασκαρα-
λίκια:

Ἦότε εἶδειξε πολιτικὴ εὐθύτητα αὐτός—μήπως

μὲ τίς σκηνῆς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ μὲ τὴν ἐπανό-
στασι τῆς Μπαρμπάσαινας:—γιὰ νὰ τὴν ζητήσῃ
ἀπὸ ἄλλων:

Ὁ κ. Ράλλης ἐκοίταξε νὰ καμῇ τὴ δουλειὰ
του. Καὶ τὴν ἔκαμε πολὺ φρόνιμα καὶ πολὺ τιμη-
μένα. Μόνο δὲ ποῦ μᾶς ἀπάλλαξε, ἔστω καὶ γιὰ
λίγο κενό, ἀπὸ Δελγηγιαννικὸ ξεχαρβάλωμα, πρέπει
νὰ τοῦ χρωστοῦμε ὄλοι μᾶς εὐγνωμοσύνη.

ΣΤΟΝ ΤΕΧΝΗΤΟ

θόρυβο ποῦ ἐσηκώθηκε γύρω στὰς μετοχὰς
τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς, ὁ σεβαστὸς διοικητῆς κ.
Στ. Στρέϊτ, ἔδωσε τίς δύο ἀκολουθεῖς συμ-
βουλές:

— Ὡς τίμιος καὶ εὐκρινὴς ἄνθρωπος,
συμβουλεύω ἐκείνους ποῦ ἔχουν χρήματα, νὰ-
γοράσωσι μετοχὰς τῆς Ἐθνικῆς, διότι σήμε-
ρον, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, αἱ ἐρ-
γασίαι τῆς Τραπεζῆς πηγαίνουν καλὰ.

— Καὶ πάλιν θὰ δώσω μιὰν συμβουλήν.
Ὅσα ἔχουν χρήματα θὰ πράξουν ἔρχον ὑψίτης
φρονήσεως ἂν ἀποφεύγουν τὸ Χρηματιστήριον.
Τα χαρτοπαίγνια εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνα καὶ
συνήθως χάνει κανεὶς τα χρήματά του.

Αὐτὰ εἶπε ὁ κ. Στρέϊτ. Κ' ἐπειδὴ οἱ λόγοι
του οἱ πάντοτε οὐσιαστικοὶ καὶ οἱ πάντοτε σώ-
φρονες δὲ ἐπιδέχονται καμμιά ἀντίρρηση, αἱ
μετοχαὶ τοῦ πρώτου Πιστωτικοῦ μᾶς καταστή-
ματος μένου ἀκλόνητοι στὴν ἠθικὴν τους
θέσι, καὶ τὰ κολπα τὰ χρηματιστικὰ πάνε
περίπατο.

Σ' ΕΝΑ

ὄρανο χρονολογικῆς τοῦ ὁ συνάδελφος κ. Ζ. Πα-
παντωνίου μᾶς μίλησε τίς προκλήεις γιὰ κάποιους
κυρίους «ποῦ ἐφήρμισαν πρὸ ἑτῶν στὴν Αἴγυπτον
τὴν πλαστοπροσωπείαν, διότι δὲν εἶχαν τὸν ναῦλον
νὰ μεταθεῖν εἰς Εὐρώπην πρὸς ἀναγέννησιν τῶν
Γαλλικῶν γραμματῶν».

Ἐμεῖς ἕνα κύριον γνωρίζομεν ποῦ πρὸ δύο ἢ
τριῶν χρόνων μετέβη δι' Αἰγύπτου εἰς Παρισίους
πρὸς ἀναγέννησιν τῶν Γαλλικῶν γραμματῶν, καὶ
διὰ Παρισίων μᾶς ἦλθε ἐδῶ γιὰ νὰναγεννήσῃ τὰ
Ἑλληνικὰ γράμματα.

Μήπως τὸν ἴδιον ἐνοεῖ κ' ὁ ἀγαπητὸς συνάδελ-

ΑΡΧΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΠΛΑΤΩΝΑ

Ο ΚΡΙΤΩΝΑΣ

Μεταφρασμένος ἀπὸ τὸν Ι. Γ. ΣΤΑΜΝΟΠΟΥΛΟ

Κ. Ἔτσι θαρῶ.

XIII. Σ. «Ἐτάξτε λοιπόν, Σωκράτη, θάλεγα νὰ
ἴσως οἱ νόμοι, ἂν ἐμεῖς ἀληθινὰ λέμε, πὼς ἔχεις
ἀδικο νὰ μᾶς κἀνης ὅσα τώρα ἐπιχειρεῖς. Γιατὶ
ἐμεῖς, ἂν καὶ σὲ γεννήσαμε, σὲ μεγαλώσαμε, σ'
ἀναθρέψαμε, σοῦ χάρισαμε ὅσα μπορούσαμε καλὰ κ'
ἔσένα καὶ σ' ὄλους τοὺς ἄλλους πολῖτες, μ' ὄλ' αὐτὰ
διαλαλοῦμ' εὐτὺς ἀπ' τὴν ἀρχὴ πὼς ἀφίνουμ'
ἐλεῦτερο τὸν καθένα ἀπ' τοὺς Ἀθηναίους, ἀφοῦ

κἀνῃ τὴ δοκιμὴ καὶ δὲ ἐδῶ στὴν πολιτεία τὰ πρᾶ-
ματα κ' ἐμᾶς τοὺς νόμους, σ' ὅποιον δὲν ἀρέσουμ'
ἐμεῖς, νὰ μπορῇ παίρνοντας ὅ,τι ἔχη νὰ πηγαίνῃ
ὅπου θέλῃ. Καὶ κανένας ἀπὸ μᾶς τοὺς νόμους δὲν
ἐμποδίζει οὔτ' ἀπαγορεύει, εἴτε θέλει κανεὶς ἀπὸ
σᾶς νὰ πᾶῃ σ' ἀποικία, ἢ δὲν τοῦ ἀρέσουμ' ἐμεῖς
κ' ἡ πολιτεία, εἴτε νὰλλάξῃ διαμονὴν πηγαίνοντας
ἄλλου, νὰ πᾶῃ ὅπου θέλῃ παίρνοντας τὰ πρᾶματά
του. Μὰ ὅποιος ἀπὸ σᾶς μείνῃ στὸν τόπο, μ' ὄλο
ποῦ βλέπει μὲ ποῖο τρόπο ἐμεῖς καὶ τίς δικῆς δι-
κάζουμε καὶ σ' ἄλλα διοικοῦμε τὴν πολιτεία, λέμε
πειὰ πὼς αὐτὸς τόντις μᾶς δίνει λόγο, ὅσα διατά-
ζουμε, πὼς θὰν τὰ κἀνῃ, κ' ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἀκούει
λέμε πὼς ἀπὸ τρεῖς μεριῆς ἀδικεῖ, γιὰτὶ καὶ γεννη-
τάδες του ἐμᾶς δὲ μᾶς ἀκούει, καὶ παιδαγωγούς
του, κ' ἄκόμ' ἂν κ' ἔδωκε λόγο νὰ μᾶς ἀκούῃ,
οὔτε ἀκούει οὔτε κάνει νὰν τὸν ἀκούσομε, ἂν κἀνα
πρᾶμα δὲν τὸ κάνουμε σωστά, κ' ὄλ' αὐτὰ ἐνῶ
ἐμεῖς ἀφίνουμ' ἐκλογή καὶ παραγγέλνομ' ἄγρια νὰ
κἀνῃ ὅσα προστάζουμε, παρὰ ἐπιτρέπομε ἐν' ἀπ'
τὰ δύο, ἢ νὰ μᾶς δείξῃ τὸ δίκιο τοῦ ἢ νίκουῃ,
οὔτε τὸνα οὔτε τᾶλλο.

XIV. Σ' αὐτῆς τίς κατηγορίας κ' ἐσὺ, Σωκράτη,
λέμε πὼς θὰ πέσης, ἂν κἀνης ἀλήθεια αὐτὰ ποῦ-

χεις σὸ νοῦ σου, καὶ μάλιστα ἐσὺ πειότερο ἀπὸ
κάθε ἄλλο Ἀθηναῖο. Κι' ἂν ἐγὼ ρωτοῦσα: Ἄγχι
τοῦτο; ἴσως μὲ τὸ δίκιο τους θὰ μοῦ τάψελαν
λέγοντας, «πὼς πειότερο ἀπὸ κάθε Ἀθηναῖο ἐγὼ
εἶμαι δεμένος σ' αὐτὴ τὴ συμφωνία μ' αὐτούς». Ἰα-
τὶ θὰ μοῦλεγα πὼς «Μεγάλα, Σωκράτη, σημά-
δια γιὰ τὰ ποᾶματ' αὐτὰ ἔχομε, πὼς σ' ἔσένα κ'
ἐμεῖς ἀρέσαμε κ' ἡ πολιτεία γιὰτὶ ἀλλοίως ποτέ
τόσο ἐξαιρετικὰ ἀπ' ὄλους τοὺς ἄλλους Ἀθηναίους
δὲ θὰ κάθουσαν ἐντοπισμένους σ' αὐτὴ, ἂν ἐξαιρετικὰ
δὲν τοῦ ἀρεσε, καὶ οὔτε γιὰ πανηγύρι δὲ βγῆκε;
καμμιά φορὰ ἀπ' τὴν πολιτεία, οὔτε πουθενὰ ἄλ-
λου, ἐξόν ἂν γιὰ κάποια ἐστρατεία, οὔτ' ἄλλο τα-
ξεῖδι ἔκανες ποτέ σου, καθὼς οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, μὰ
οὔτ' ἐπιθυμία σοῦρθε γιὰ νὰ γνωρίσης ἄλλη πο-
λιτεία κ' ἄλλους νόμους, παρὰ ἦσαν εὐχαριστημέ-
νος μὲ μᾶς καὶ τὴ δικὴ μᾶς πολιτεία: τόσο πολὺ
μᾶς προτιμοῦσε κ' ὁμολογοῦσε πὼς θὰ πολιτεύε-
σαι σύμφωνα μ' ἐμᾶς σ' ὄλα καὶ παιδιὰ σ' αὐτὴ
ἔκανες, ἐπειδὴ σοῦ ἀρεσε βέβαια ἡ πολιτεία. Κι'
ἄκόμ', ἀφοῦ τὸ φέρνει ὁ λόγος, στὴ δικὴ τὴν ἴδια
μποροῦσε νὰ ζητήσης γιὰ τιμωρία σου τὴν ἐξουσία
ἂν τῷθελες, κ' αὐτὸ ποῦ τώρα χωρὶς τὸ θέλημα
τῆς πολιτείας ἐπιχειρεῖς, τότε μὲ τὸ θέλημά της

φος: Τότε γιατί δεν έχει το θάρρος να μας πη και το χουτό του όνομα:

Ο «Νουθας» τάνοιγε με προθυμία τις στήλες του, αν έχη κέφι να διηγηθῆ τὴν κακοηθεστάτη, μὲ καὶ διασκεδαστικωτάτη αὐτὴ πλαστοπροσωπεύει.

ΣΑΙΞΠΗΡ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΑΔΩΝΙΣ

(ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΜΙΧ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ)

Μόλις ο παρφυρόχρωμος ο ἄλιος
ἐχαίρετῆσε τὴν κὺρην, ὅπου θρηνοῦσε,
καὶ εὐθύς ὁ Ἀδωνίς ἔτρεξε μὲς στὸ δάσος
ροδόχρωμος. Τὸ κινῆσι πολύ ἀγαποῦσε
καὶ τῆρσε τὸν ἔρωνα καὶ τὸν χλευαζῆ,
κοντὰ του τρέχοντας γοργῆ καὶ Ἀφροδίτη
με βλέμμα μελαγχολικὸ καὶ ὡς ἐρωμένη
παράτολμη καὶ τὸν πασακαλῆ ἀρχίζει:
«Ὡ σὺ τρισωρακιότερε ἀπὸ ἐμένα, λέει,
σὺ ἀπαλὸ λουλουδί μυροβόλο
τοῦ δάσους, ὅπου ξεπερνᾷ κάθε λουλουδί
καὶ ἐμπρός σου ἀρπάζονται όλες οἱ νόμφες
Σὺ ποῦ περνᾷ στὸν ἔρωτα τοὺς ἀντρας ὄλους
καὶ ξεπερνᾷ τὰ περιστερία στὴν ἀσπράδα
καὶ ἀπ' ὄλα τ' ἔζηε εἶσαι πρὸ ἄλλους. Ἡ φύση
ὅταν σ' ἐπλάσε φιλονεικῶντας με τὸν ἑαυτὸν τῆς,
εἶπεν ὅτι θεὸς νὰ χαθῆ με σὲ ἡ πλάση,
Ὡ, καταδέξου, ὄχιμα, καὶ κατεβῆς
ἀπὸ τὸ ἄλογό σου καὶ νὰ δέσῃς
τὸ υπερῆρκό σου τὸ κεφάλι ἔπνω
στοῦ ὑποσάγκματος τοῦ τόξου. Πενὰ μιλῆς
μυστήρια γλυκὰ καὶ ἀμέτρητα
καὶ τὸ θελήσῃς. Ἐλα ἔδω στὸ πλευρό μου
καὶ γόργε ἔδω ὅπου ποτε δε σφυρίζουν
τὰ φειδιά. Με φίλιὰ θεὸς νὰ σὲ πλημμυρίσω
ἀμέτρητα. Ἀχόρταγα τὰ χεῖλιά σου θὰ μείνουν,
καὶ μὲσα δὴ τῶν φιλημάτων τὴν πλημμύρα
δὲ θὰ χερταίνουν. Ἄλλοτε θεὸς νὰ χλωμαίνων
καὶ ἄλλοτε θάνατι κόκκινα, με τὰ ποικίλα
τα δροσερά μου τα χαυδέματα. Τα δέκα
φιλήματα ἔτσι ἔλα σου φανῶνε λίγα
ὅταν ἕνα φιλημα μονάχο, καὶ τὸ ἕνα
θὰ σοῦ φανῆ ὅταν εἰκοσι. Τοῦ ἔρωτος
ἡ ἡμέρα θὰ σοῦ φαίνεται μικρότερη

γιατί θα χάνεται μέσα εἰς τα παιχνίδια
ποῦ θα σὲ κάνουν τὸν χρόνο να ξεχάσης»
Ἐνθ' αὐτὰ τοῦ λέγει, τοῦ ἀρπάζει
τὸ μουσκεμένο χέρι, ποῦ προδίνει
τὴν ζωηρότητά του, καὶ ἀπὸ τὸ πάθος τρέμει
τὸν ὀνομάζει βάλσαμο φυτὸ μοναδικὸ
τῆς γῆς, ποῦ μόνον στοὺς θεοὺς ἐδόθη
Μὲς τὸν παροξυσμὸ τῆς ἡ ἐπιθυμία
τῆς δίνει θάρρος, δύναμι ν' ἀποτραβῆξῃ
τὸν Ἀδωνίον ἀπὸ τὸ ἄλογο. Στὸ ἕνα
χέρι τῆς κρεμασμένο εἶναι τὸ χαλινάρι
τοῦ δυνατοῦ ἄλογου του, ἐνθ' στὸ ἄλλο
κρεμιέται τ' ἀπαλὸ παιδί ποῦ ἀπὸ ντροπῆ
καὶ ἀπαστροπῆ συνεφιασμένο μένει
Ἐκεῖνος κρύος, σαν μολίβι, δὲν ἀκούει
σοῦ ἔρωτα τα ἀπαλα παιχνίδια,
ἐνθ' ἡ Ἀφροδίτη, ὅταν ῥωτια ἀναμμένη
καίγεται κατακόκκινη. Ἀπ' τὴν ντροπῆ του
ἐκεῖνος κοκκινίζει, εἶναι κρύος ὅταν πάγος,
ἐνθ' γορβοκίνητη ἐκείνη τοῦ ἀρπάζει
τὸ χαλινάρι καὶ σ' ἕνα κλαρί τὸ δένει.

ἀκολουθεῖ

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΟΝ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΝΙΚΟΛ. Σ. ΛΑΡΔΗ

Τὸ τελειότερον ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ πλου-
σιώτερον εἰς μηχανήματα
ΕΚΤΕΛΕΙ ΟΙΑΣΔΗΤΕ ΣΧΕΤΙΚΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΑΘΗΝΑΙ -- ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 28

ATELIER DE RELIEUR
N. S. LARDIS
ATHENES—RUE PRAXITELLES 28.

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

“ΩΡΕΣ”

Πουλοῦνται δραχμὲς 3 στὰ βιβλιο-
πωλεῖα τῆς ΕΣΤΙΑΣ, ΜΗΕΚ, ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ-
ΔΑΚΗ.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Οἱ «Κοῦρδοι» τοῦ Καμπύση τελειῶνουν με τὰ λόγια:
— «Οἱ Κοῦρδοι! . . . Οἱ Κοῦρδοι! . . .» ποῦ τὰ λέει ἡ
γρηὰ Σταθρόπλινα.
— Τὸ τέλος ὅμως αὐτὸ δὲν ἔρρεε στὸν κ. Χρηστομάνο
καὶ γι' αὐτὸ τᾶλλαξε.
— Καὶ τῶκανε: «Ἄχ, αἰετοὶ οἱ Κοῦρδοι οἱ Κοῦρδοι
εἶναι παντοῦ!»
— Δίκιο εἶχε. Παντοῦ εἶναι οἱ Κοῦρδοι.
— Ἐνας Κοῦρδος τῆς σκηνῆς εἶναι καὶ αὐτός.
— Στὸ ἄλλο φύλλο τελειῶναι καὶ ὁ «Κρίτωνος».
— Δὲν θὰ τὸν τυπώσουμε καὶ αὐτὸν σὲ βιβλίον.
— Ὁ ἐνθουσιασμός με τὸν ὅποιον ὑποέβλεψα τὸ νοῦ-
μον κοινόν τὸν «Τίμων» τοῦ Λουκιανοῦ, μὰς ἐμποδίζει
νὰ προβοῦμε καὶ σὲ δεύτερο πραξικόπημα.
— Δὲν θέλομα νὰ ἐξεντλήτουν οἱ Ρωμαῖοὶ ὄλον τὸν
ἐνθουσιασμόν τους με τὰ βιβλία, καὶ νὰ μὴ φυλάξουν
λίγο ἐνθουσιασμό γι' ἄλλες στιγμῆς, κοιτιμότερες καὶ ἐθνι-
κότερες.
— Ὑστερ' ἀπὸ τὸν «Κρίτων» ἡ ἐπιφυλλίδα μας θὰ
παραχωρηθῆ γιὰ λίγα φύλλα τὸν συνεργῆτη μας κ. Judas
Zanti.
— Τὸ διήγημά του: «Μπήκαν κλέφτες στὸ παντοῦ»
γεμάτο ζωὴ καὶ δροσιά, ἀναφέρεται στὰ καλὰ χρόνια τῆς
ληστείας, πρὶν δηλοδῆ καὶ ἡ ληστεία ἐκφυλισθῆ με τοὺς
διαφόρους Πανόπουλους καὶ εὐδὲς σημερινούς κατοικοκλέ-
στες.
— Ἐχε καὶ ἕνα δάκτυλο Σιφνιὸ μέσα ποῦνα: γλέντι.
— Ὅσοι θέλετε νὰ δῆτε τὴν τελευταία Παριζιάνικη
μῦθα, πηγαίνετε στὸ Δημοτικὸ Θέατρο.
— Δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα ἐκείνη: ἐπάνω τῆ σκηνῆ
μὰ μόδιστα ὄλα τὰ ἔτοιμα κοστουμά της.
— Δυὸ φορές βραδιῆς μάλιστα τὴν περιμένει ἐβδομάδα
ἡ μόδιστα παρουσίατε τὴν σκηνῆ καὶ ἕνα κάποιον Μαρ-
κήσιο Βιλλεμὲρ φορτωμένο με γυμναστικά.
— Ποῦ μπροστὰ στὸ πλουσιώτατο κοστουμί του ἐξε-
χίστηκε καὶ τὸ περιῆρημα πανταλόνι τοῦ ὄνα ποῦ ἐπι-
γουρρίσει πέσαν στὴ σκηνῆ τοῦ Βικτωλ. Θεάτρου.

Ο ἸΔΙΟΣ

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

πτυχιούχος Γαλλικῆς Σχολῆς (Bachelier es
lettres et es sciences), διακοῦσας δι' ἐπί ἔτη μα-
θήματα τοῦ Πανεπιστημίου Παρισίων, ἀναλαμβάνει
παραδόσεις Γαλλικῆς καὶ ἰδιαιτέρας προγυμνάσεις
μαθητῶν καὶ φοιτητῶν.
Ἀπευθυντεον:
Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ἡ «Ἐπτάνησος»
Ὁδὸς Ἐρμού καὶ Φωκίωνος
καθηγητὴν κ. ΤΗΛΕΜΑΧΟΝ ΜΑΜΙΑΔΗΝ

νὰν τὸ κάνης. Ἐσὺ ὅμως τότες καμάρονες πῶς δὲν
ἀγαναχτοῦσαι εἴχα, ἀν θάταν ἀνάγκη νὰ πεθάνης,
μὸν προτιμοῦσαι, καθὼς εἶπες, θάνατο ἀντὶς τὴν
ἐξορία καὶ τῶρα οὔτε γιὰ κείνα τὰ λόγια ντρέπε-
σαι οὔτε μπρός σ' ἐμὰς τοὺς νόμους δείχνεις καμμιὰ
συστολή, θέλοντας νὰ μᾶς χαλάσης καὶ κάνης ὅποια
θᾶκανε ἕνας ὀλωσθιδίου πρόστυχος δούλος, θέλοντας
νὰν τὸ στρίψῃς κρυφά, ὅστερ' ἀπὸ τίς συμφωνίαι καὶ
τίς ὁμολογίαι ποῦ μᾶς ἔδωσες τὸν λόγο σου σύμ-
φωνα μ' αὐτὲς νὰ ζῆς. Αὐτὸ τὸ ἴδιον λοιπον πρῶτ'
ἀπάντησέ μας, ἀν ἀλήθεια λέμε στὸν ἰσχυρισμό μας
αὐτό, πῶς ἐσὺ ὄχι με λόγια, παρὰ με ἔργα ἔχεις
μείνει σύμφωνος νὰ ζῆς ὅπως θέμε, ἡ ὑέμματα». **Τί νὰ ποῦμε ἀπαντῶντας σ' αὐτά, Κρίτων;** Ἄς
νὰ ὁμολογήσουμε;

Κ. Ἐξ ἀνάγκης, Σωκράτη.
Σ. «Τότες δὲν εἶν' ἀλήθεια», θᾶλεγα, «πῶς
φεύγεις ἀπ' τίς συμφωνίαι σου μ' ἐμὰς καὶ τίς μο-
λογίαι, καὶ αὐτὸ ἐνῶ δὲν ἔδωκες τὸ λόγο σου ἀναγκασ-
τικῶς, οὔτε γελάστικες, οὔτε μέσα σὲ λίγον
καιρὸ σ' ἐβίασαν νὰ σκεφτῆς, μόνε σ' ἐβδόμηντα
χρόνια, ποῦ σ' αὐτὰ μέσα μπορούσαι νὰ φύγῃς καὶ
νὰ πᾶς ἄλλου, ἂ δὲ σ' ἀρέσαιμ' ἐμεῖς καὶ δὲ σοῦ
φαίνονταν δίκαιαι οἱ συμφωνίαι. Ἐσὺ ὅμως οὔτε τὴ
Λακεδαίμονα εἶχε καλλίτερα οὔτε τὴν Κρήτη, αὐ-
τὲς δὲ ποῦ κάθε λίγο λὲς πῶς ἔχουν καλοὺς νόμους,

οὔτε ἄλλη καμμιὰ ἀπ' τίς Ἑλληνικῆς πολιτείας; ἡ
καὶ τίς βαρβαρικῆς, μὸν εἰλεψες ἀπ' αὐτὴ λιγώτερο
καὶ ἀπ' τοὺς κουτσούς ἀκόμα καὶ στραβούς καὶ τοὺς
ἄλλους μιτερούς; τόσο ἐξαιρετικὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους
Ἀθηναίους σοῦ ἄρρεε ἡ πολιτεία καθὼς καὶ ἐμεῖς οἱ
νόμοι, ὅπως εἶν' ὀλοφάνερο; γιατί σὲ ποῖον μπορεῖ
νᾶρέση πολιτεία δίχως νόμους; Καὶ τῶρα λοιπόν
δὲ στέκει στὰ συμφωνημένα; Ἄν μᾶς ἀκούς, τὸ
καλὸ ποῦ σοῦ θέμε, Σωκράτη; καὶ ἔτσι δὲ θὰ βγῆς
ἀπ' τὴ χώρα καὶ δὲ θὰ σὲ γελάτῃ ὁ κόσμος.
XV. Γιατὶ ἐξέταζε καὶ ὄλας, ἀν θές, νὰ δοῦμε
τί καλὸ θὰ κάνης στὸν ἑαυτὸ σου ἡ στους φίλους
σου, ὅταν παραστρατίσης ἀπ' αὐτὰ καὶ κάνης τίποτα
στραβό. Οἱ φίλοι σου βέβαια πῶς θὰ κινδυνεύουν
νὰ ἐξοριστοῦν καὶ αὐτοὶ καὶ νὰ στερηθοῦν τὴν πολ-
ιτεία ἢ νὰ χάσουν τὴν περιουσία τους; εἶναι σχεδὸν
φανερὸ ἐσὺ πάλιν ὁ ἴδιος πρῶτο μὲν ἀν πᾶς σὲ
κάποια πολιτεία ἐδῶ κοντὰ, ἢ στὴ Θήβα ἢ στὰ
Μέγαρα—γιατὶ καὶ ἡ μιά καὶ ἡ ἄλλη ἔχουν καλοὺς
νόμους,—θὰ πᾶς, Σωκράτη, ὅταν ὄχτρος στὸ πολί-
τευμά τους, καὶ ὅσοι βέβαια πονοῦν τὸν τόπο τους
θὰ σὲ βλέπουν με κακὸ μάτι ὅταν χαλαστῆ τῶν νό-
μων ποῦ θὰ σὲ νομίζουν καὶ στοὺς δικαστές θὰ βε-
βαιώσης τὴν ἰδέα τους, ποῦ θὰ θαρρέψουν πῶς ἔρθα
δικάσανε τὴ δίκη; γιατί ἕνας ποῦ εἶναι νόμων χα-
λαστής, κοντὰ στὸ νοῦ πῶς με πολὺ δίκιο μπορεῖ

νὰ περάσῃ γιὰ ξελογιαστής νέων καὶ ἀνοήτων ἀν-
θρώπων. Ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ λοιπόν, θᾶποφύγῃς τίς
πολιτείας; ποῦχουν εὐνομία καὶ τοὺς πειθὸ καθὼς
πρέπει ἀνθρώπους; καὶ ὅταν κάνης αὐτό, θᾶξίζει
ἄραγε νὰ ζῆς; ἢ ὅταν τοὺς ζυγώσης καὶ θᾶξῃς τὴν
ἀναίδεια νὰ μπαίνης καὶ στὴν ὀμιλία τους—γιὰ νὰ
λὲς ποιά λόγια, Σωκράτη; Αὐτὰ τὰ ἴδια ποῦλεγες
ἐδῶ, πῶς πολυτιμώτατα εἶν' ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ δικαιο-
σύνη στοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ νόμιμα καὶ οἱ νόμοι;
Καὶ δὲ νομίζεις πῶς ντιπ ἄσκημο πράμα θὰ φανῆ
τὸ φέρομα αὐτὸ τοῦ Σωκράτη; Πρέπει μὰ τὴν
ἀλήθεια νὰν τὸ νομίζῃς. Μὰ πῶς πῶς θὰ φύγῃς ἀπ'
αὐτοὺς τοὺς τόπους, καὶ θὰ πᾶς στὴ Θεσσαλία,
κοντὰ στοὺς φίλους τοῦ Κρίτων; γιατί ἐκεῖ δὲ καὶ
ἀν εἶναι ὅση θές ἀταξία καὶ ἀκαταστασία, καὶ ἴσως
μ' εὐχαρίστηση θὰ σ' ἀκούνη με τί γελοῖο τρόπο
τόστριβες ἀπ' τὴ φυλκῆ μασκρεμένος με κάποια
στολή, ἢ φορώντας μία προβιά ἢ τίποτ' ἄλλα, ἀπ'
ὅσα συνειθίζουν νὰ τυλίγουνται ἐκεῖνοι ποῦ ὅτοι-
μάζουν κρυφὴ φευγάλα, καὶ ἄλλὰζοντας τὸ σκῆμα
σου ὅτι ὅμως γέρος ἀνθρώπος ἐσὺ, ποῦ φυσικὰ λίγη
πειὰ σοῦ μένει ζωὴ, τόλμησες ἔτσι ἄτιμα νὰ ἐπ-
θυμήσης νὰ ζῆ παραστρατίζοντας ἀπ' τοὺς πειθὸ με-
γάλους νόμους, δὲ θὰ βρεθῆ κανεῖς νὰν τὸ πῆ;

Ἀκολουθεῖ